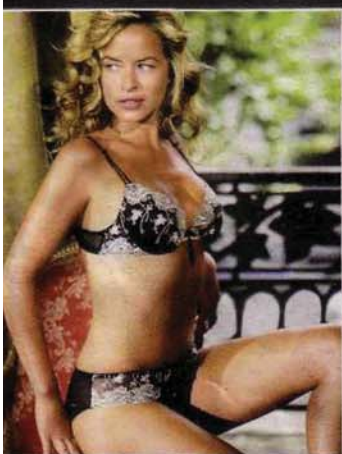

Televizní program od 28. září do 5. října

Aha! TV

Tento výtisk je samostatně neprodejný

Slavné krásky

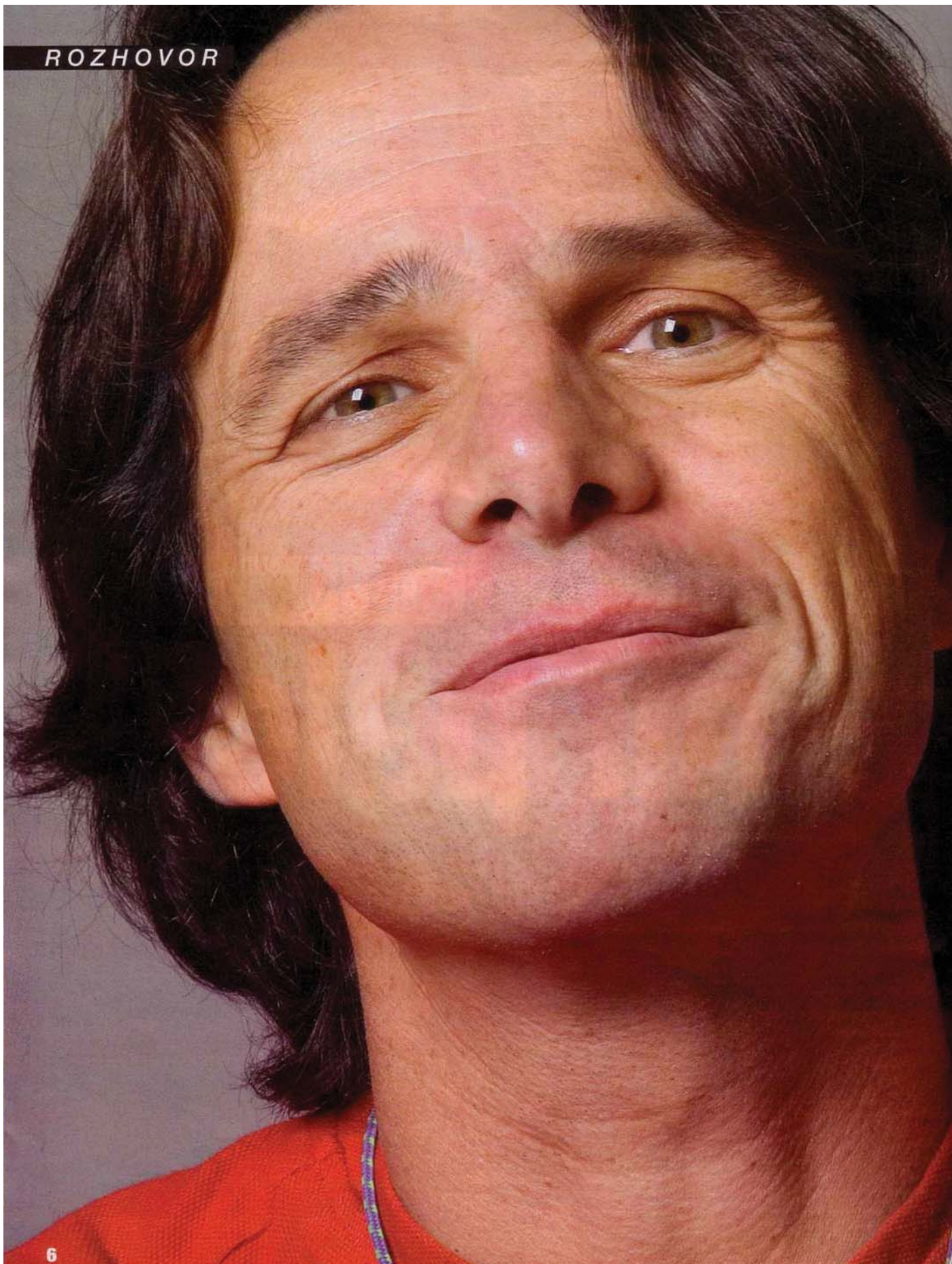

Co nosí
pod šaty?

Ledecký a ženy

Muzikantům dělám ostudu!

ROZHOVOR

ROZHOVOR

Janek Ledecký: Já a ženy? Pořád mě fascinují!

Proslavil se na přelomu osmdesátých a devadesátých let se skupinou Žentour. Od té doby ušel Janek Ledecký (44) velký kus cesty. Vydal se na cestu sólového zpěváka a ve chvíli, kdy mu začala být i tato role těsná, napsal dva úspěšné muzikály, které se držely několik let na repertoáru »jeho« Divadla Kalich. V říjnu ho čeká v pražské Retro Music Hall koncert, o němž říká, že pro něj bude velkým mezníkem... Jiří LANDA

ROZHOVOR

pokračování ze stran 6 a 7

■ Proč vašemu koncertu, který se uskuteční 3. října, dáváte přívlastek »mezníkový«?

„Bude pro mě velkým předělem. Završí se tím další období mé kariéry. Chci se pak totiž plně soustředit na přípravu nového muzikálu, a tak je více než pravděpodobné, že v této sestavě, s níž jsme jezdili po republice skoro osm let, budeme hrát naposledy. Stihneme si tam písničky z různých období mé kariéry.“

■ To určitě dojde i na Zentour... Jak s odstupem času vzpomínáte na toto své »jinošské« období?

„Tehdy nás dost trápilo, že nemáme žádný pořádný hit. Dokonce jsme to už chtěli zabalit. Pak ale přišel únor roku 1989, a my jsme třikrát za sebou vyhráli v tvrdé konkurenci slovenský Triangl s písní Utajený světadíl. V létě téhož roku jsme dostali bronzovou Lyru za Promilujem celou noc a do toho šel singl Všechno bude fajn. Rázem jsme se tak s kapelou přesunuli z malých klubů na velké stadiony.“

■ Rok 1989 byl přelomový i v dalších ohledech. Stačila do vaší tvorby zasáhnout cenzura?

„Tvrším, že dříve byla nejnebezpečnější autocenzura, kterou si člověk vybudoval kvůli tomu, aby měl vůbec nějakou šanci prorazit v rádiu nebo v televizi. Měli jsme písničku Nenechme si lhát. I když je to z dnešního pohledu trochu naivní agitka, při psaní jsem to myslel opravdu naprosto upřímně. V roce 1988 ji zahráli

na Svobodné Evropě, a v ten moment jsme dostali »zaracha« v rádiu. To se samozřejmě rozkřiklo a byla to reklama k nezaplacení. A navíc ta brzda vydržela jen pár týdnů.“

■ Jak jste prožíval období listopadové revoluce?

„Dělali jsme »úderky«, jezdili po Čechách a hovořili k dělníkům. V mé společenské a ekonomické naitvitě to tak bylo mé první a také poslední politické angažmá. Teprve až později mi totiž došlo, že někteří lidé už v té době sledovali jasně cíle a že si tím začínali budovat politickou kariéru. Nicméně jsem rád, že jsem se do ničeho nenamočil. Rozhodně jsem svobodnější.“

■ Nyní byste se tedy už politicky neangažoval?

„Chodím maximálně k volbám. Na současné situaci mě strašně mrzí fakt, že se při rozhodování, co vhodím do urny, musím vybrat z menšího zla. Volím ale pravidelně, abych nepodporoval komunisty.“

■ Podívejme se na toto období i z jiného úhlu. Jak jste se dovedl jako mladý kluk vyrovnat s velkým zájmem dívek?

„To bylo nádherný. I když vám to třeba některý muzikant nepřizná, většina z nás to začala dělat hlavně proto, abychom udělali dojem na ženský. Je přeci super, když vidíte, jak ochranka před vašim hotelem odhání dav holek...“

Je to super, když před hotelem stojí dav holek

■ To se vám stávalo?

„Vzpomínám si na jednu autogramiádu k desce Na ptáky jsme krátký, kvůli které byl přerušen provoz v Jungmannově ulici. S jednou fanynkou tam dokonce v tlačeniči vymáčkli výlohu. Naštěstí se jí nic nestalo. To byly skvělé signály, že vše funguje tak, jak by mělo.“

■ Jak se za dobu dvaceti let změnil váš vztah k ženám?

„Nijak. Pořád zůstávám v totální fascinaci ženským pohlavím. Jak jsou jiné, jak vypadají, jak myslí a reagují. Ještě jsem se z tohoto úžasu, do kterého jsem se ponořil kolem šestnácti let, nevymanil. Ona fascinace trvá pořád dál. Myslím si, že mě ženy nikdy nepřestanou překvapovat.“

■ Vaše chování k něžnému pohlaví ale jistých změn dostalo...

Janek Ledecký (vpravo) a Filip Blažek alternovali roli Galilea ve stejnomenném muzikálu.

Zpěvák s manželkou a kolegou Petrem Mukem ve společnosti.

„Samozřejmě. Ondřej Soukup mi jednou říkal, že dělám ostudu skoro celé hudební branži.“

■ Proč?

„Prý kvůli tomu, že mám šťastné a spokojené manželství, které navíc trvá tak dlouho.“

■ Je to tím, že jste se v období Zentouru dostatečně vybouřil?

„Částečně. Ten fakt v tom hraje určitě jistou roli, ale zároveň musím říci, že člověk se asi nikdy pořádně nevybouří... Součástí vztahu k mé ženě je také hluboký respekt. A z člověka, kterého zároveň berete jako svého nejlepšího kamaráda, přece nemůžete udělat debila. Asi i proto nám to spolu funguje.“

■ Jak jste dospěl k rozhodnutí oženit se?

Janek Ledecký si vyzkoušel i roli moderátora. Uváděl večer, kdy se předávají ceny za nejprodávanější alba.

ROZHOVOR

Foto: Popron (3), ČTK (6)

■ Jakých zásad se držíte při výchově svých dětí Ester a Jonáše?

„Chci, aby se dozvěděly co nejvíce informací, které jsou pro ně důležité. Je to důležité proto, aby se dovedly správně rozhodnout, jak kvalitně naložit se svým životem. Myslím, že si tohoto přístupu váží a slyší na něj. Jenom mám strach, že je tahle moje představa ovlivněna asi i tím, že žiju v nereálném světě.“

■ Jak si to mám vysvětlit?

„Nikdy jsem nežil v realitě. Už ve čtvrtáku na veřejce jsem měl v občeance razítko »svobodné povolání«. Sám sobě si vymyslím a zadávám práci. Tento způsob života mi umožnil si vybudovat kolem sebe celkem unikátní společenství lidí. Můj mikrosvět se skládá z lidí, s nimiž se mi dobře pracuje, a z mé rodiny. Nikdo další se do něj už nevejde. Možná to zní šíleně, ale je to tak.“

■ Čím utužujete pevnost vašeho manželství?

„Jsem si vědom, že je zapotřebí do vztahu neustále investovat jak energii, tak nápady. Na tom, co děláte ve fázi prvotní velké zamilovanosti, která po několika měsících vyprchá, je nutné pracovat i nadále. Později totiž už ta »chemie«, která obstará hodně věcí za vás, nepůsobí. Heslo

číslo jedna pro manželství je tolerance a číslo dvě komunikace. A pokud si chcete udržet vztah s kýmkoli, je nutné komunikovat.“

■ S rodinou bydlíte hned na dvou adresách...

„Minimálně. (směje se) Na zimu vždycky mizíme z Prahy do Špindlerova Mlýna. V horách je totiž zima veselejší a daleko lépe se tam soustředím na práci.“

■ V horách máte na rozdíl od města asi i jiné starosti...

„Jasně, tam se žije úplně jinak. Odklízíte snh, štípáte dřevo do kamen... Navíc tam není divadlo, novináři. Když je ráno hezky, jdu s dětmi na trénink. A pokud je ošklivo, zalezu si do studia, ze kterého třeba i celý den nevytáhnou paty.“

■ Jste známý také tím, adrenalinové sporty...

„Osobně si myslím, že byl přívlastek adrenalinový trochu zneužit. Dnes je v podstatě adrenalinovým sportem už vše, snad jen kromě šachů.“

■ A co váš oblíbený motoskioring?

„Ten jediný asi mezi ty skutečně adrenalinové aktivity patří. Je to jeden z mála momentů, kdy se dokážu opravdu stoprocentně koncentrovat a myslet jenom na jednu věc. Abych si nerozbil hubu...“

■ Není zalíbení v podobných typech sportů sobecké vůči vaší rodině? Co kdyby se vám něco stalo...

„A nebylo by trochu sobecké od rodiny, kdyby po mně požadovala, abych se vzdal svých koníčků? Mé děti také jezdí snowboardové závody, kde je za víkend víc úrazů než v motoski za celou sezónu. Zkrátka u nás doma to máme nastavený trochu jinak. Ve sportu i v životě platí, že bouračka přijde, jakmile se začnete přeceňovat a zároveň podceňovat nebezpečí.“

■ Mezi vašimi zálibami a profesí je dost velký rozdíl...

„No jo. Už se mi stalo, že jsem si vyhodil palec na pravý ruce a večer na koncertě jsem si musel přitěpovat prsty k sobě, abych udržel trsátko. Kluci to nahráli a nedávno jsme si to cestou do Košic pustili. Hezky jsem hrál. Úsporně. Jenom to, co bylo fakt nutný... Zkrátka tak, jak se má hrát.“

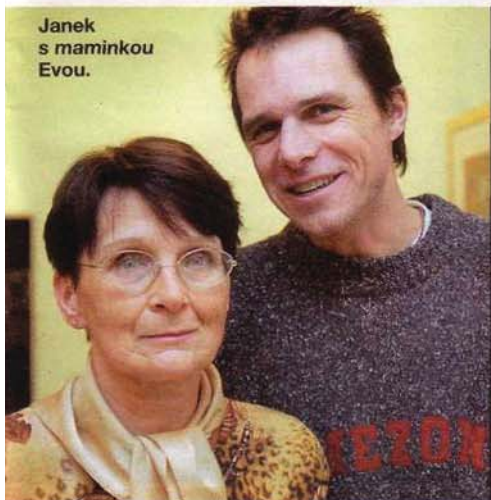
Takto Janka milují fanyanky.

„Tenkrát jsme spolu žili už tři roky a pořád jsme neměli peníze. Chtěli jsme jet do Bulharska, a tak jsme se rozhodli, že se vezmeme, abychom dostali novomanželskou půjčku, kterou jsme »vrazili« do cesty. Toto nám přišlo jako jediné rozumné zdůvodnění, proč bychom měli náš vztah posvětit úřední listinou.“

■ Za několik let jste se stal otcem. Ovlivnil váš názor na rodičovství otec s matkou?

„Klasickou rodinu jsem nikdy nezažil, protože se naši rozvedli v mých dvou letech. Zhruba tak do čtrnácti jsem tím dost trpěl. Až v momentě puberty jsem byl schopen se na všechny okolnosti jejich rozvodu podívat trochu jiným pohledem. Právě i díky tomu si uvědomuji štěstí, že jsem potkal svoji ženu a že jsme spolu vydrželi tak dlouho. I když je to třeba proti přírodě, jak mnozí říkají, mně to tak vyhovuje.“

Do vztahu musíte pořád investovat energii a nápady

Janek s maminkou Evou.

A s manželkou Zuzanou.